

Republika Hrvatska
Općinski sud u Pazinu
Stalna služba u Bujama-Buie
Buje-Buie, Istarska 1- Via dell' Istria 1

Poslovni broj: P-590/2025-46

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Bujama-Buie, po sucu pojedincu Svenu Babiću, u pravnoj stvari tužitelja: Sandi Ištoković, Umag, Moela 8, OIB: 84529477017, kojeg zastupa punomoćnik Marin Buvinić, odvjetnik iz Umaga, protiv tuženika: Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 8, OIB 14036333877, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Ćurković i Šanjug d.o.o. iz Zagreba, radi ništetnosti i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene dana 21. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Marina Buvinića i zamjenske punomoćnice tuženika Metke Hrga, temeljem čl.335., čl.338. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014 – dalje: ZPP), dana 03. srpnja 2026., objavio je i

presudio je

- I Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 8, OIB 14036333877, da tužitelju Sandiu Ištokoviću, Umag, Moela 8, OIB: 84529477017, isplati iznos od 10.113,50 (desettisućastotrinaest kuna i pedeset lipa) kuna / 1.342,29 (tisućtristočetredesetdva eura i dvadesetdevet centi) eura, sa zateznom kamatom, po kamatnoj stopi od 14% godišnje do 30.06.2011., od 01.07.2011. do 31.07.2015. po kamatnoj stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015. pa do 31.12.2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01.01.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sukladno ZOO, tekućom od dospijeća svakog pojedinog iznosa:
2,10 kuna / 0,28 EUR od 03.11.2008. do isplate,
41,19 kuna / 5,47 EUR od 02.02.2009. do isplate,
54,43 kuna / 7,22 EUR od 02.03.2009. do isplate,
19,15 kuna / 2,54 EUR od 31.03.2009. do isplate,
24,38 kuna / 3,24 EUR od 30.04.2009. do isplate,
14,12 kuna / 1,87 EUR od 31.12.2009. do isplate,
37,46 kuna / 4,97 EUR od 01.02.2010. do isplate,
49,09 kuna / 6,52 EUR od 15.02.2010. do isplate,

86,91 kuna / 11,53 EUR od 31.03.2010. do isplate,
78,10 kuna / 10,37 EUR od 30.04.2010. do isplate,
95,25 kuna / 12,64 EUR od 31.05.2010. do isplate,
247,70 kuna / 32,88 EUR od 01.07.2010. do isplate,
189,55 kuna / 25,16 EUR od 02.08.2010. do isplate,
332,68 kuna / 44,15 EUR od 01.09.2010. do isplate,
270,06 kuna / 35,84 EUR od 01.10.2010. do isplate,
202,97 kuna / 26,94 EUR od 04.11.2010. do isplate,
370,70 kuna / 49,20 EUR od 01.12.2010. do isplate,
458,82 kuna / 60,90 EUR od 03.01.2011. do isplate,
386,36 kuna / 51,28 EUR od 02.02.2011. do isplate,
399,78 kuna / 53,06 EUR od 01.03.2011. do isplate,
325,98 kuna / 43,26 EUR od 11.04.2011. do isplate,
391,36 kuna / 51,94 EUR od 05.05.2011. do isplate,
445,60 kuna / 59,14 EUR od 13.05.2011. do isplate,
531,73 kuna / 70,57 EUR od 01.06.2011. do isplate,
803,43 kuna / 106,63 EUR od 01.08.2011. do isplate,
742,55 kuna / 98,55 EUR od 02.09.2011. do isplate,
577,09 kuna / 76,59 EUR od 04.10.2011. do isplate,
564,31 kuna / 74,90 EUR od 02.11.2011. do isplate,
531,39 kuna / 70,53 EUR od 03.12.2011. do isplate,
582,57 kuna / 77,32 EUR od 05.01.2012. do isplate,
627,42 kuna / 83,27 EUR od 17.02.2012. do isplate,
629,25 kuna / 83,52 EUR od 02.03.2012. do isplate,
u roku od 15 (petnaest) dana.

- II Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 8, OIB: 14036333877, naknaditi tužitelju Sandiu Ištokoviću, Umag, Moela 8, OIB: 84529477017, troškove parničnog postupka u iznosu od 1.602,70 (tisućušesstodva eura i sedamdeset centi) eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja presude 03. srpnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za 3 (tri) postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Između tužitelja Sandija Ištokovića i tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, vodi se parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti i isplate.
2. Nakon provedenog postupka Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Bujama-Buie donio je prvostupanjsku presudu poslovni broj: P-50/2022-33, od 14. veljače 2025. godine, kojom je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja te je tuženiku naloženo da tužitelju isplati iznos od 10.113,50 kuna /1.342,29 eura sa

zakonskom zateznom kamatom računatom na pojedinačne dijelove toga iznosa od njihova dospijeća pa do isplate po propisanoj kamatnoj stopi, te da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.981,56 eura, sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude pa do isplate.

3. Protiv prvostupanjske presude poslovni broj: P-50/2022-33, od 14. veljače 2025. godine, tuženik je podnio žalbu, te je po izjavljenoj žalbi Županijski sud u Puli - Pola, kao sud drugog stupnja, rješenjem poslovni broj: GŽ-598/2025-2, od 23. srpnja 2025., odlučio na način da je prihvatio kao osnovana žalbu tuženika i ukinuo u cijelosti presudu Općinskog suda u Pazinu, Stalne službe u Bujama-Buie poslovni broj P-50/2022-33 od 14. veljače 2025., te predmet vratio sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.
4. Drugostupanjski sud je u obrazloženju svoje odluke uputio prvostupanjski sud da u ponovljenom postupku otkloni propust što vještaka nije saslušao i neposredno na raspravi, što predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka, jer utječe na zakonitost prvostupanjske presude, te je dao uputu da u ponovljenom postupku pozove vještaka na raspravu radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja, odnosno izjašnjenja o prigovorima tuženika na nalaz i mišljenje, na koji način bi se tuženiku omogućilo sudjelovanje u toj raspravi, te potom donijeti novu, valjano obrazloženu odluku i odlučiti o troškovima postupka.
5. Prema čl.377. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – dalje: ZPP), prvostupanjski sud je dužan provesti novu glavnu raspravu, a novi prethodni postupak samo ako je do povrede zbog koje je presuda ukinuta došlo u tijeku prethodnog postupka (st.1.), te je dužan izvesti sve parnične radnje i raspraviti sva sporna pitanja na koja je upozorio drugostupanjski sud u svom rješenju (st.2.).
6. Prvostupanjski sud je stoga temeljem rješenja Županijskog suda u Puli - Pola, poslovni broj: GŽ-598/2025-2, od 23. srpnja 2025., proveo ponovljeno suđenje, te je raspravnim rješenjem odlučeno da se u ponovljenom postupku neće provoditi ponovno saslušanje tužitelja, već će se pročitati zapisnik o njegovom saslušanju, te će se provesti dokaz usmenim saslušanjem vještaka Toman Elvisa.
7. U ponovljenom suđenju tužitelj navodi da ostaje kod podnesene tužbe, tužbenog zahtjeva i svih dosadašnjih navoda.
8. U ponovljenom suđenju tuženik navodi da ostaje kod odgovoru na tužbu, svih navoda i predloženih dokaza iznesenim u odgovoru na tužbu i ostalim podnescima.
9. Tužitelj je tužbenim zahtjevom podnesenom tužbom traži isplatu novčanog iznosa od 1.342,29 eura, uvećanog za zatezne kamate.
Tužitelj obrazlaže tužbeni zahtjev na način da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. za iznos od 30.000,00 CHF, u protuvrijednosti domaće valute uz valutnu klauzulu vezanu uz valutu CHF (švicarski franak).

Tužitelj navodi kako je iznos kredita ugovoren je u valuti CHF (švicarski franak), a takva ugovorna odredba o valutnoj klauzuli je utvrđena ništetnom, što je utvrđeno pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 04.07.2013. godine koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/2017 od 14.06.2018. godine.

Tužitelj navodi kako je sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. ZPP-a vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli.

Tužitelj na temelju čl. 323., 1111. i 1115. ZOO-a potražuje od tuženika isplatu (povrat) preplaćenih iznosa nastalih zbog razlike valutnog tečaja (CHF/kuna) koji je vrijedio na dan plaćanja, u odnosu na valutni tečaj CHF/kuna) koji je bio važeći na dan korištenja kredita, te zatezne kamate na svaki preplaćeni iznos od dana izvršene preplate, budući je tuženik nepošteni stjecatelj (bez osnove), pa do isplate.

10. Tuženik u odgovoru na tužbu, kojeg je pravovremeno podnio, ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, te stoga osporava osnovanost i visinu tužbu i tužbenog zahtjeva.

Tuženik obrazlaže prigovor zastare na način što je tužba podnesena dana 24.01.2022. godine, te smatra da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od 5 godine, što znači da za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 24.01.2017. godine nastupila je zastara potraživanja.

Tuženik ističe kako se tužitelj neosnovano poziva na primjenu presuda Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/2017 u ovom postupku, a na temelju članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku jer se na pravno utvrđenje iz Presude Visokog trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13 dopušteno pozivati samo u parnicama za naknadu štete, a ovdje tužitelj potražuje stečeno bez osnove, stoga ne postoji pravni osnov te pravni interes tužitelja za podnošenjem predmetne tužbe.

Tuženik nadalje tvrdi da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, te da apstraktno pozivanje tužitelja na presude VTS RH o povredi kolektivnih prava potrošača ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava, te tuženik osporava da bi naslovni sud bio vezan za utvrđenja iz Presude VTS RH u predmetu potrošač, budući da nema mjesta primjeni članka 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14), odnosno 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, 78/12, 56/13, „ZZP/07“) i članka 502.c ZPP-a.

Tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, s obzirom na to da je tužitelj mogao birati između kredita s fiksnom ili s promjenjivom kamatnom stopom, kao što se pregovaralo da li želi uzeti kunski kredit, kredit s valutnom klauzulom u EUR, ili pak valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj je donio odluku da je za njega prihvatljivija promjenjiva kamatna stopa te valutna klauzula CHF. Odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti.

Tuženik navodi kako je dopušteno ugovaranje promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u švicarskim francima, te osporava osnov i visinu tužbe i tužbenog zahtjeva, i protivi se tijeku zateznih kamata.

Tuženik smatra kako su valutna klauzula i promjenjivost kamatne stope dopušteni instrumenti u ugovorima o kreditu u RH, te se tuženik stoga protivi da bi se kao parametri za bilo kakav izračun visine tužbenog zahtjeva uzimali fiksna kamatna stopa i fiksni valutni tečaj, jer se pravna praznina ne može popunjavati na takav način.

Vežano uz zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva tuženik smatra da nije pao u zakašnjenje prema tužitelju, niti mu je obveza koju bi trebao ispuniti uopće izvjesna ili poznata, slijedom čega nema govora o zakašnjenju tuženika, te je tuženik cijelo vrijeme trajanja ugovora postupao sukladno pozitivnim propisima, u skladu s dobrom poslovnom praksom, savjesno i pošteno prema svakom svom klijentu, pa stoga smatra da ne bi morao snositi svojevrsnu „sankciju“ u vidu plaćanja kamata, a ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, kada će mu sada neodrediva obveza biti pretvorena u novčanu obvezu, slijedom čega sud može obvezati tuženika na plaćanje kamata tek od dana donošenja prvostupanjske presude.

Temeljem svega navedenog tuženik predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

11. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid i odluke koje su donesene u sporu koji se vodio po kolektivnoj tužbi udruge "Potrošač" protiv 8 banaka, između ostalih i tuženika, a radi zaštite kolektivnim interesa potrošača i to u Presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, od 04.07.2013., te u Presudu Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-6632/2017-10, od 14.06.2018., Presuda i Rješenje Vrhovnog suda RH posl.br. Revt 249/14-2, Rješenje Vrhovnog suda RH posl.br. Revt 575/16-5, a koje su javno objavljene, te iste zbog obimnosti i dostupnosti nije potrebno dostavljati u spis.
12. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao isprave u spisu kako slijedi: sudske odluke (stranice 48-178, 201-213, 235-283, 291-351), Obavijest o promjenama kamatnih stopa od 24.02.2021. (stranica 8), Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005, od 24.02.2005. s otplatnim planom (stranica 9-17), specifikacija uplata (stranica 18-22), Otplatni plan (stranica 23-25), brošure tuženika o kreditima (stranica 179-187), stručni članak mr.sc. A. Erakovića (stranica 188-194), Aktualnosti hrvatskog zakonodavstva i pravne prakse, Godišnjak 21 iz 2014. (stranica 214-227), Metodologija utvrđivanja promjene kamatnih stopa tuženika (stranica 228-229), izjava svjedoka Ive Krhlanko Cvetko (stranica 230-234), nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Elvise Tomana od 14. kolovoza 2023., (stranica 367-372), Dopune nalaza i mišljenja od 15.03.2024. (stranica 419-422).
13. U dokaznom postupku sud je saslušao tužitelja kao stranku.
14. Sud je odbio dokazni prijedlog tuženika za saslušanjem svjedoka javnog bilježnika Željka Krajine na okolnost razumijevanja ugovora, te prave i ozbiljne volje za sklapanjem ugovora, jer je stajalište suda da odbijeni dokaz nije bitan za utvrđenje

odlučnih činjenica budući da javni bilježnik nije ugovorna strana predmetnog ugovora o kreditu.

U prilog tome ovaj prvostupanjski sud se poziva i na Rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-4223/2021 od 01. prosinca 2021., u kojemu je izraženo shvaćanje da javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu nije mogao potrošaču objasniti parametre promjene kamatne stope ili rizike fluktuacije tečaja švicarskog franka ako isti nisu bili navedeni u ugovoru o kreditu kojeg je solemnizirao.

15. Tuženik je odustao do saslušanje svjedoka Ljiljane Hanzl Nadal svojim podneskom od 12.01.2023. (stranica 384), tako da taj dokaz nije izveden.
16. Provedeni dokazi ocijenjeni su u skladu s odredbom članka 8. ZPP-a, te je sud temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno utvrdio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.
17. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je kondemnatorni tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži isplatu novčanog iznosa od 1.342,29 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po osnovi preplate po ništetnoj ugovornoj odredbi o valutnoj klauzuli u švicarskim francima zbog promjene tečaja švicarskog franka prema tadašnjoj kuni.
18. Iz tužbe i odgovora na tužbu sud zaključuje da je između parničnih stranaka u postupku nesporna činjenica:
 - da su zaključile Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. za iznos od 30.000,00 CHF i s promjenjivom kamatnom stopom koja u trenutku ugovaranja iznosi 5,90% godišnje.
19. Između parničnih stranaka sud nalazi spornima sljedeće okolnosti:
 - pravna i činjenična osnova tužbenog zahtjeva odnosno da li su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005., kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak;
 - da li se presude donesene u kolektivnom sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti na predmet ovog spora u smislu čl.118. Zakona o zaštiti potrošača, obzirom da je u ovoj pravnoj stvari kao pravna osnova istaknuto stjecanje bez osnove, dok presude iz kolektivnog spora definiraju naknadu štete kao pravnu osnovu u pojedinačnim parnicama s osnove presude donesene u kolektivnom sporu;
 - da li se u pojedinačnim sporovima, koje potrošač pokrene protiv trgovca, mora dokazivati ništetnost spornih ugovornih odredbi za koje je već utvrđena ništetnost u kolektivnom sporu koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača;
 - da li se predmetnom ugovoru o kreditu pojedinačno pregovaralo;
 - sporna je visina i pravilnost izračuna visine tužbenog zahtjeva, te s time u vezi da li tužitelji imaju pravo zahtijevati isplatu utuženog iznosa primjenom kamatne stope od 5,90% godišnje;
 - da li tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dospijeća svakog pojedinog iznosa;
 - da li je za potraživanje tužitelja nastupila zastara potraživanja;

20. Vezano uz činjeničnu i pravnu osnovu tužbenog zahtjeva obzirom na zakonsku dopuštenost ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, sud je o ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu, a koje se odnose na švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, odlučivao kao o prethodnom pitanju sukladno čl.12.st.1. ZPP-a obzirom da eventualno pravo tužitelja na isplatu može slijediti tek nakon prethodnog utvrđenja ništetnosti.
21. Sud utvrđuje kako je u Republici Hrvatskoj u kolektivnom sporu koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl.br.: P-1401/2012, pravomoćno utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, te ništetnost ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, gdje su nacionalni sudovi navedene odredbe ocijenili nepoštenima i ništetnima.
22. Tužitelj se u ovom postupku pozvao na utvrđenja iz Presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12, od 04. srpnja 2013., a koja je u dijelu koji se odnosi na ništetnost promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke i valutne klauzule u švicarskim francima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13.06.2013. i broj Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018.
23. Te su presude donesene na temelju odredbe čl.131. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 58/13 i 41/14), a temeljem odredbe čl.138.a istog zakona propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.
24. I po važećem čl.118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/2014., 110/2015.), koji je na snazi u vrijeme pokretanja ovog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.
25. Isto tako tužitelj se osnovano poziva i na čl.502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknade štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl.502.a st.1. ZPP-a za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, pri čemu će u takvom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.
26. Obzirom da se tužitelj u ovoj pravnoj stvari pozvao na pravomoćna utvrđenja iz prethodno navedenih pravomoćnih sudskih odluka donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, sud je prvenstveno utvrđivao da li se tužitelj može

smatrati potrošačem, a sklopljeni Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005., potrošačkim ugovorom.

27. Čitanjem Ugovora o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. (stranica 9-17), sud utvrđuje kako je u čl.1. ugovora ugovoren iznos kredita od 30.000,000 CHF po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan korištenja, u čl.2. ugovora ugovorena je redovna kamata od 5,90% godišnje promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., u čl.6. ugovora ugovorena je namjena kredita za kupovinu novog osobnog vozila, u čl.7. ugovora ugovoren je način otplate u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan dospijeća odnosno plaćanja, te je u čl.8. ugovora navedeno da se radi o kupnji osobnog vozila marke "subaru".
28. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je namjena predmetnog kredita bila kupnja vozila.
29. S druge strane tuženik nije osporavao korisniku kredita status potrošača, niti isticao u tom pogledu ikakve prigovore.
Sukladno čl.219.st.1. ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i priložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.
Nadalje, sukladno čl.221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.
To konkretno znači da pravila o teretu dokazivanja obvezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava, a u konkretnom slučaju to je tuženik koji tijekom postupka nije to osporavao, niti predlagao ikakve dokaze koji bi upućivali na suprotno.
30. Sud stoga temeljem pročitano predmetnog ugovora o kreditu, kao i iz iskaza saslušano tužitelja nedvojbeno zaključuje da se radi o potrošačkom kreditu čija je namjena bila kupnja vozila za osobne potrebe tužitelja, a ne za neku poslovnu aktivnost, poduzetničku djelatnost, niti zanimanje tužitelja, sve u smislu čl.3.toč.1. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora (Narodne novine 96/2003 i 46/2007 – dalje: ZZP/03) kojim je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, slijedom čega sud smatra kako je tužitelj dokazao da je s tuženikom zaključio predmetni ugovor o kreditu kao potrošač, a kredit koji mu je odobren ima se smatrati potrošačkim kreditom.
31. Nadalje, iz predmetnog ugovora o kreditu utvrđeno je da je vjerovnik bila Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., pravni prednik tuženika, a što je sudu notorna činjenica, odnosno radi se o banci koja je u kolektivnom sporu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. broj P-1401/12 bila petotuženik i za kojeg je presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13-4, od 13. lipnja 2014., te presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: PŽ-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018., pravomoćno utvrđeno da je u razdoblju od 01. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne

odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije, kao trgovac, potrošače u cijelosti informirala o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31.12.2008. i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika.

32. Isto tako iz ugovora o kreditu utvrđeno je da je isti zaključen dana 24.02.2005. godine odnosno upravo unutar razdoblja koje je obuhvaćeno kolektivnim sporom u odnosu na tuženika.
33. Slijedom naprijed navedenog, podvodeći Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. (stranica 9-17),, pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12, od 04. srpnja 2013., sud utvrđuje kako se u ovoj pravnoj stvari radi o situaciji koja je obuhvaćena navedenom pravomoćnom presudom.
34. Sud stoga smatra kako se tužitelj u tužbi osnovano može pozvati na presude donesene u kolektivnom sporu koji se vodio po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kod Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/2012 od 04.07.2013., a koja je u dijelu koji se odnosi na ništetnost promjenjive kamatne stope u skladu s jednostranom odlukom banke i valutne klauzule u švicarskim francima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13.06.2013. i broj Pž-6632/2017-10, od 14. lipnja 2018.
35. Obzirom da odluke donesene povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača imaju direktni učinak i obvezuju sudove, te obzirom kako je sud utvrdio da je u ovoj pravnoj stvari sadržaj odredbi ugovora o kreditu, a koje se odnose na švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, te koje se odnose na kamatnu stopa promjenljivu u skladu s jednostranom odlukom tuženika, obuhvaćen ostvarenom kolektivnom zaštitom, sud na tu okolnost nije bio dužan provoditi nikakve dokaze.
36. Isto je sukladno s pravnim stajalištem Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi broj Rev 3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. prema kojemu se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava (čl.502.a st.1., čl.502.b i čl.502.c ZPP-a), te da nema potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrhsishodno

neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti sa odredbama ZPP-a i ZZP-a.

37. Tome u prilog ide i odluka Ustavnog suda broj U-III-2233/19, od 10. lipnja 2020., kojom se dodatno potvrdio stav Vrhovnoga suda RH iz presude broj Rev 3142/2018-2, od 19. ožujka 2019. da nije potrebno provoditi dokazni postupak, nego se uvidom u konkretni ugovor s ništetnim ugovornim odredbama utvrđuje odnosi li se taj ugovor na utvrđenja iz kolektivne presude.
38. Sud stoga ne prihvaća kao osnovanom tužnikovu tvrdnju da se u pojedinačnim sporovima, koje potrošač pokrene protiv trgovca, mora dokazivati ništetnost spornih ugovornih odredbi za koje je već utvrđena ništetnost u kolektivnom sporu koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača.
39. Vezano uz spornu okolnost tj. tužnikovu tvrdnju da Zakon o zaštiti potrošača u čl. čl.138.a i ZPP u čl.502.c definiraju pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnog spora pokreću pojedinačne postupke, a to je naknada štete, te da tužitelju postupanjem tuženika nije prouzročena šteta, tako da se presude donesene u kolektivnom sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača ne mogu primijeniti na predmet ovog spora u smislu čl.118. Zakona o zaštiti potrošača, sud istu tvrdnju ocjenjuje neosnovanom.
- To iz razloga jer se ovaj sud u cijelosti priklanja izraženom pravnom stajalištu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iz navedene odluke broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2013. godine koja individualnu zaštitu ne ograničava samo na postupke radi naknade štete.
- Tako Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi broj PŽ-7129/13-4 od 13.06.2013. izražava stajalište da se u slučaju kad sud utvrdi postojanje određene povrede propisa o zaštiti potrošača, pojedini potrošači mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava u postupku individualne pravne zaštite kojeg vode radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, čime su proširene subjektivne granice pravomoćnosti jer osuđujuća presuda iz postupka zaštite kolektivnih interesa u postupcima individualne pravne zaštite koje pokrenu potrošači obvezuje ostale sudove, slijedom čega odluka donesena u postupku zaštite kolektivnih interese potrošača ne obvezuje ostale sudove samo u parnicama za naknadu štete, već i u parnicama u kojima je istaknut zahtjev za vraćanje stečenog bez osnove.
- Stoga sud smatra kako se tužitelj i u parnici koju vodi po pravnoj osnovi radi stjecanja bez osnove, može pozvati na pravomoćna utvrđenja iz sudskih odluka donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, koje kao pravnu osnovu definiraju naknadu štete.
40. Vezano uz spornu okolnost da li je tužitelj pri sklapanju ugovora o kreditu bio informiran i da li se o predmetnom ugovoru o kreditu pojedinačno pregovaralo, sud nalazi kako tuženik tu okolnost nije dokazao, a teret dokaza je na tuženiku budući da je u čl.81.st.2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003, 46/2007, 79/2007 – dalje: ZZP/03) propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, te je u čl.81.st.4. ZZP/03 propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj

ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

41. Na takav zaključak upućuje vizualni pregled predmetnog ugovora o kreditu odnosno da se radi o tipu standardnog unaprijed sastavljenog ugovora od strane tuženika, kao kreditora, upućuje to što je na dnu svake stranice predmetnog ugovora istaknut naziv tvrtke tuženika i broj ugovora (tada još Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.), što sve upućuje na zaključak da je ugovor unaprijed sastavljen od strane tuženika i zatim ispisan na poslovnom papiru tuženika.
42. Da se radi o tipu ugovora koji je unaprijed sastavio tuženik proizlazi i iz iskaza tužitelja koji je na upit suda odgovorio da nije sudjelovao u sastavljanu ugovora o kreditu, te da je isti već bio napisan kad mu je uručen, te da nije imao mogućnost pregovaranja o ugovoru o kreditu te da se radilo o ponudi "uzmi ili ostavi", te da mu je od strane bankovnog službenika predloženo da uzme kredit uz valutnu klauzulu CHF kao najboljom i najisplativijom ponudom.
43. Iskaz tužitelja sud prihvaća i isti ocjenjuje kao vjerodostojan budući da je tužitelj na uvjerljiv, jasan i suvisao način iskazivao o okolnostima koje su mu neposredno poznate i kojih se mogao prisjetiti, te u njegovom iskazu nije bilo proturječnosti, niti nelogičnosti.
44. Dovodeći izvedene dokaze u međusobnu povezanost sud utvrđuje kako se o odredbama Ugovora o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. (stranica 9-17), nije pojedinačno pregovaralo, uključivo i o odredbama o valutnoj klauzuli u švicarskim francima, te kako radi se o tipu standardnog unaprijed sastavljenog ugovora od strane tuženika tj. trgovca, te da tužitelj nije sudjelovao u sastavljanju istog ugovora, pa se u odnosu na isti ugovor primjenjuje čl.81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003, 46/2007 – dalje: ZZP/03) kojim je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.), te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.), a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.), a u konkretnom slučaju tuženik nije dokazao da se o ugovornim odredbama pregovaralo, uključivo i o odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i o valutnoj klauzuli.
45. Sukladno čl.219.st.1. ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i priložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika.
Nadalje, sukladno čl.221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.
To konkretno znači da pravila o teretu dokazivanja obvezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih

sredstava, a u konkretnom slučaju je to tuženik, koji nije dokazao da bi se o predmetnom ugovoru pojedinačno pregovaralo.

46. Stoga ovaj sud, temeljem prethodnih utvrđenja, smatra kako je tužitelj, kao prethodno pitanje, dokazao činjeničnu i pravnu osnovu tužbe odnosno da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. (stranica 9-17), o nepoštenom ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka.
47. Tuženik je osporio visinu i pravilnost izračuna visine tužbenog zahtjeva, međutim sud nalazi da tuženikovo osporavanje nije osnovano.
Čitanjem Nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka računovodstvo i financije Elvise Tomana, od 14. kolovoza 2023. (stranica 367-372), te Dopune nalaza i mišljenja od 15.03.2024. (stranica 419-422) vještak je utvrdio da je tužitelj u utuženom razdoblju otplate kredita imao preplatu kao pozitivnu tečajnu razliku između svakog plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju kreditora na dan plaćanja i plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju na dan isplate kredita u ukupnom iznosu od 10.113,50 kuna / 1.360,73 eura.
48. Tužitelj nije istaknuo nikakve primjedbe na vještački nalaz i mišljenje, dok se tuženik, s druge strane, u odnosu na vještački nalaz i mišljenje očitovao u podnesku od 18.01.2024. (stranica 387-390).
49. U odnosu na predmetni nalaz i mišljenje vještaka, tuženik prigovara da je vještak bio dužan iznos tzv. pozitivne preplate umanjiti za tzv. negativnu razliku u preplati – tj. za manje plaćene iznose pojedinih mjesečnih anuiteta u razdobljima kada je tečaj CHF bio niži od početnog, da je vještak za izračun trebao koristiti promjenjivu kamatnu stopu koju je tuženik koristio za kunske kredite, a ne po početnoj otplatnoj stopi predmetnog ugovora o kreditu, kao da se radi o ugovoru o kreditu s fiksnom kamatnom stopom te s fiksnim tečajem, te da izračun vještaka u ovom predmetu dovodi tužitelja u bitno povoljniji položaj od onih potrošača koji su inicijalno sklopili ugovor o kreditu u EUR ili HRK, te umjesto uspostave ravnoteže u ugovornom odnosu stvara neravnotežu na štetu tuženika, te kako bi pravnu prazninu koja bi eventualno i nastala u slučaju utvrđenja ništetnosti odredbe o načinu promjene kamatne stope trebalo u načelu popunjavati dopunskim, dodatnim tumačenjem sukladno odredbi čl.4. i čl.319. st.2. ZOO-a.
50. Postupajući po uputi drugostupanjskog suda iz točke 18. obrazloženja ukidne odluke ovaj prvostupanjski sud je u ponovljenom suđenju usmeno na raspravi saslušao sudskog vještaka Elvise Tomana povodom prigovora tuženika na njegov pisani nalaz i mišljenje.
51. Vještak Elvis Toman je prilikom saslušanja odnosno odgovora na prigovore tuženika iskazao kako je prilikom izrade nalaza i mišljenja izračun vršen na način da je obračunat anuitet po tečaju na dan isplate kredita u odnosu prema tečaju na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, pri čemu su računate isključivo pozitivne razlike.
Pored navedenog vještak je potvrdio kako su tijekom razdoblja otplate kredita postojala razdoblja u kojima je tužitelj namirivao kredit u manjem iznosu od početnog otplatnog plana, međutim to nije bio predmet vještačenja.

Vještak je zaključno iskazao kako su razdoblja u kojima je tužitelj namirivao kredit u manjem iznosu od početnog otplatnog plana uračunata u kumulativnom izračunu odnosno da su uračunate sve uplate, i pozitivne i negativne razlike, međutim da su u mišljenju prikazane samo pozitivne razlike, te da se radi o jednostavnom financijskom vještačenju usporedbom anuiteta po tečaju na dan isplate kredita s anuitetima po tečaju na dan njihove uplate.

52. Vezano uz tužnikovu primjedbu da je vještak pri izračunu trebao uzeti u obzir negativne tečajne razlike sud je stava da se radi o pravnom pitanju, te se takve negativne tečajne razlike ne mogu automatizmom uzeti u obzir prilikom provođenja vještačenja, već tuženik, da bi ostvario takvu svoju tražbinu, treba podnijeti protutužbu ili istaknuti prigovor radi prebijanja, jer bi u suprotnom tužitelj bio lišen mogućnosti isticanja prigovora u odnosu na tužnikovu tražbinu.

Osim toga pravna osnova tužiteljeve tražbine je stjecanje bez osnove od strane tuženika, a tuženikova tražbina eventualnih „negativnih razlika“ proizlazi iz ugovora, te predstavlja ugovornu obvezu i tuženik je taj koji bira da li će istu tražbinu ostvarivati ili neće, a ne vještak.

Sud stoga odbija kao neosnovan prigovor tuženika kako je vještak u nalazu i mišljenju trebao obuhvatiti i tzv. negativne razlike, obzirom da to nije niti bio zadatak vještaku, kao što je i sam vještak iskazao, te je tuženik radi utvrđivanja istih okolnosti mogao predložiti vještačenje, a što nije učinio, pa stoga nije ovlašten predlagati utvrđivanje istih okolnosti u okviru "dopune" nalaza i mišljenja, već kao zasebni dokazni prijedlog.

Tuženik točno navodi da kao posljedicu utvrđenja ništetnosti ZOO u članku 323. propisuje da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, pa stoga u slučaju da tuženik ima potraživanje prema tužitelju iz razloga što je tijekom otplate kredita tužitelj plaćao i anuitete po nižem tečaju i nižoj kamatnoj stopi od onoga po kojem je kredit bio isplaćen i one kamatne stope koju je tužitelj inicijalno plaćao, tuženik je u tom slučaju bio dužan postaviti određeni zahtjev u obliku protutužbe ili prigovora radi prijemoja, a kako to nije učinio, sud navode tuženika ne prihvaća kao osnovane.

53. Vezano uz tužnikovu primjedbu da je vještačenje trebalo provesti na način da se za izračun koristi promjenjiva kamatna stopa koju je tuženik koristio za kunske kredite, a ne po početnoj otplatnoj kamatnoj stopi, sud je stava da se također radi o pravnom pitanju, te istu primjedbu također ocjenjuje neosnovanom.

To iz razloga jer, obzirom na datum sklapanja Ugovora o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. (stranica 9-17), na obvezni odnos između parničnih stranaka primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 - dalje: ZOO/91), temeljem čl.1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje: ZOO/05).

Isti propis u čl.399. propisuje da stopa ugovorne kamate između pojedinaca ne može biti veća od kamatne stope koja se u mjestu ispunjenja plaća na štedne uloge po viđenju (st.1.), te da se u pogledu najviše ugovorne kamatne stope između drugih osoba primjenjuju se odredbe posebnog zakona (st.2).

Budući da je sudu notorno da tuženik nije pojedinac, odnosno fizička osoba, pa se stoga u odnosu na visinu stope ugovorne kamate treba primijeniti čl.399.st.2. ZOO/91, odnosno odredbe posebnog zakona, međutim posebni zakon na koji upućuje ta zakonska odredba nikada nije donesen, pa sud stoga zaključuje kako

se na ugovorni odnos treba primijeniti onu stopu ugovorne kamate koje je jedina određena i ugovorena u predmetnom ugovoru o kreditu, a to je kamatna stopa od 5,90% godišnje, pa sud stoga zaključuje da je upravo ta stopa ugovorena prilikom zaključivanja samog ugovora i da je jedina određena i poznata ugovornim stranama, slijedom čega sud smatra kako nema mjesta za primjenu odredbi čl.4. i čl.319.st.2. ZOO-a.

54. Sud ocjenjuje da je vještak svoj nalaz i mišljenje obrazložio na jasan i detaljan način, te je na jasan i pregledan način prikazao obračun za cijelo razdoblje otplate kredita, te je dao jasan, obrazložen i detaljan odgovor na sva upućena pitanja, te sud nije pronašao nikakve nelogičnosti, proturječnosti, niti pristranosti u izrađenom nalazu i mišljenju, niti u iskazivanju vještaka, pa provedeno financijsko vještačenje sud u cijelosti ocjenjuje kao vjerodostojno dokazno sredstvo i smatra da se temeljem istog može nedvojbeno utvrditi visina tužiteljevog potraživanja prema tuženiku u iznosu od 10.113,50 kuna / 1.360,73 eura, kao pozitivna tečajna razliku između svakog plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju kreditora na dan plaćanja i plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju na dan isplate kredita.
55. Međutim, budući da tužitelj tužbom potražuje manji iznos nego je to utvrdio vještak, sud mu je isti iznos i dosudio, budući da sud nije ovlašten samoinicijativno mijenjati postavljeni tužbeni zahtjev, slijedom čega utvrđuje visinu tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.342,29 eura.
56. Vezano uz spornu okolnost da li tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dospijea svakog pojedinog iznosa sud ne prihvaća kao osnovan tuženikov prigovor da se isti ima smatrati savjesnim stjecateljem, smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.
Sud utvrđuje kako se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a to iz razloga što je u kolektivnom sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 pravomoćno utvrđeno da je kao IV-tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, koristeći u ugovorima o kreditima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima nije pojedinačno pregovarao niti ugovorom utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
Kod takvog pravomoćnog utvrđenja sud zaključuje kako se tuženik nikako ne može smatrati poštenim stjecateljem glede promjene kamatne stope, člankom 214. ZOO/91 propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, pa stoga isti duguje tužitelju zakonske zatezne kamate koje tužitelj potražuje od dana stjecanja.
57. Nadalje, odlučujući o tuženikovom prigovoru zastare sud nalazi kako isti prigovor nije osnovan.
Kao što je prethodno utvrđeno, obzirom na datum sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, dana 24.02.2005. godine, na obvezni odnos između parničnikih stranaka

primjenjuje se na obvezni odnos između parničnih stranaka primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01 - dalje: ZOO/91), temeljem članka 1163. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje: ZOO/05).

Kod ništetnih pravnih poslova pravo potraživanja danog temeljem takvog ugovora vrši se po pravilima za stjecanje bez osnove, a rok zastare u tom slučaju se primjenjuje prema članka 371. ZOO/91, odnosno primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina.

58. U pogledu računanja zastarnog roka naslovni sud se poziva na pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

Sud se u cijelosti priklanja pravnom stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci Rev 2245/17-2., od 20. ožujka 2018. godine da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl.241. ZOO/05, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

Sud se u cijelosti priklanja i objedinjenome pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF broj: Su-IV-33/2022-2, od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. 5. Zaključak iz točke 4. odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (kreditu u CHF odnosno kreditu u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka."

Stoga ovaj sud utvrđuje da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj pravnoj stvari došlo do prekida zastare u smislu čl.388. ZOO/91 (odnosno čl.241. ZOO/05), te da je zastara po ovom individualnom restitucijskom zahtjevu tužitelja počela teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u predmetu P-1401/2012., zastara za svaki individualni restitucijski zahtjev počinje teći ispočetka, a vrijeme prije prekida ne uračunava se u tijek zastare.

Tužba za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u predmetu P-1401/2012 podnesena je 04.04.2012., a drugostupanjska presuda kojom je odlučeno u dijelu o ništetnosti valutne klauzule u švicarskim francima donesena dana 14. lipnja 2018. (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., pravomoćna 14.06.2018.).

Budući da je tužitelj tužbu u ovoj pravnoj stvari podnio dana 24.01.2022. godine, što je unutar roka od 5 godina od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača koja je u dijelu o ništetnosti valutne klauzule u švicarskim francima postala pravomoćna dana 14.06.2018., te budući da početak tijeka zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetnosti ugovora nije vezan uz trenutak podnošenje tužbe sudu za utvrđenje ništetnim ugovora, već uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, sud utvrđuje da zastara potraživanja tužitelja s osnova promjene tečaja švicarskog franka prema kuni, nije nastupila, te je posljedično tome tuženikov prigovor zastare neosnovan.

59. Nakon provedenog dokaznog postupka sud smatra nedvojbeno utvrđenim:

- da su parnične stranke dana od 24.02.2005. godine zaključile Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005, da je istim ugovorom tužitelju odobren iznos kredita od 30.000,00 švicarskih franaka (CHF) u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika za devize na dan korištenja, te redovnu kamatnu stopu od 5,90% godišnje, promjenjivu;
- da se radi o potrošačkom kreditu čija je namjena kupnja osobnog vozila, uslijed čega se tužitelj ima smatrati potrošačem, a ugovor potrošačkim ugovorom;
- da se tužitelj radi dokazivanja ništetnosti ugovornih odredbi kojima je bio ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica, pozvao na sadržaj odluka Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni br. P-1401/2012 od 04.07.2013., te Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., donesenih u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa u skladu s čl.502.c ZPP-a i čl.138.a ZPP/07;
- da navedene odluke suda donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuju ostale sudove u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, te se stoga nije provodio dokazni postupak u pogledu utvrđivanja ništetnosti ugovornih odredbi koje se odnose na kamatnu stopa promjenjivu u skladu s jednostranom odlukom tuženika;
- da se tužitelj i u parnici koju vodi po pravnoj osnovi radi stjecanja bez osnove, može pozvati na pravomoćna utvrđenja iz sudskih odluka donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača, koje kao pravnu osnovu definiraju naknadu štete;
- da je predmetni Ugovor o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005., unaprijed sastavljen od strane tuženika, kao tipski, standardiziran obrazac;
- da se o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo;
- da je financijskim vještačenjem izračunato da visina prepate tužitelja po ništetnoj ugovornoj odredbi kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak iznosi 10.113,50 kuna / 1.3360,73 eura, ali kako tužitelj potražuje manji iznos nego je to utvrdio vještak, sud mu je isti iznos i dosudio, budući da sud nije ovlašten samoinicijativno mijenjati postavljeni tužbeni zahtjev, slijedom čega utvrđuje visinu tužbenog zahtjeva u iznosu od 1.342,29 eura;
- da se tuženik u ovom postupku ne može smatrati poštenim stjecateljem u odnosu na tijek zateznih kamata;
- da za novčano potraživanje tužitelja s osnove promjene tečaja valute CHF u odnosu na početni tečaj CHF nije nastupila zastara.

60. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007 – dalje: ZZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora (na snazi do 06.08.2007.) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (st.1.), te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.).
61. Člankom 87. ZZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava (st.1.), te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st.2.).
62. Člankom 105. stavkom 1. ZOO/91 propisano je da ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.
63. Člankom 210.st.1. i st.3. ZOO/91 propisano je da kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu (st.1.), te da obveza vraćanja imovine nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala (čl.3.).
64. Člankom 214. ZOO/91 propisano je kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecalac nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.
65. Obzirom da tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja ugovora pregovarao s tužiteljem o ugovornim odredbama koje se odnose na valutnu klauzulu kojom je glavnica vezana uz švicarski franak, te obzirom da tuženik nije dokazao niti da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod pravna i činjenična utvrđenja iz pravomoćnih sudskih odluka donesenih u postupku koji se vodio povodom povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, a na koje presude se tužitelj u ovoj pravnoj stvari poziva u svrhu dokaza svojih tvrdnji, sud stoga nalazi kako je tužitelj, kao prethodno pitanje, dokazao činjeničnu i pravnu osnovu tužbenog zahtjeva odnosno kako je u Ugovoru o kreditu broj: 356-26/2005 dana 24.02.2005. (stranica 9-17), djelomično ništavna ugovorna odredba u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita u valutnoj klauzuli u švicarskom franku (CHF).
66. Nadalje, obzirom da je provedenim financijskom vještačenjem utvrđeno da preplata tužitelja, kao pozitivna tečajna razlika između svakog plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju kreditora na dan plaćanja i plaćenog anuiteta obračunatog po tečaju isplate kredita, iznosi 10.113,50 kuna / 1.342,29 eura (po fiksnom tečaju konverzije – op.suda), sud je temeljem čl.210.st.1. i st.3. ZOO/91 prihvatio kao osnovan tužbeni zahtjev tužbe za isplatom, te naložio tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 10.113,50 kuna / 1.342,29 eura, kojeg je naplatio bez valjane osnove, uslijed čega je odlučeno kao pod točkom I izreke ove presude.

67. Budući da je u postupku utvrđeno kako je tuženik prilikom stjecanja novčanog iznosa od 10.113,50 kuna / 1.342,29 eura (po fiksnom tečaju konverzije – op. suda) bio nesavjestan sud je temeljem čl.214. ZOO/91 prihvatio kao osnovan i dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži da mu se plati i zatezna kamatu koja teče od dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do isplate, uslijed čega je odlučeno kao pod točkom I izreke ove presude.
68. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl.154 st.1. ZPP-a kojom je propisano da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka u svezi s čl.155.st.1. ZPP-a kojim je propisano da će sud će prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.
69. Vrijednost predmeta spora u ovoj parnici iznosi 1.342,29 eura, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 37/2023 - dalje: Tarifa) Tbr.52.st.3. propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o trošku postupka, dok je u Tbr.54. propisano da vrijednost boda iznosi 2,00 eura, te je u Tbr.7.st.1. propisano da za naznačenu vrijednost predmeta spora odvjetniku pripada nagrada u visini od 100 bodova.
70. Tužitelju se utvrđuju troškovi koji su bili potrebni za vođenje parnice kako slijedi:
- za sastav tužbe u visini od 100 bodova što iznosi 200,00 eura po Tbr.7.toč.1. Tarife;
 - za sastav obrazloženog podneska od 28.10.2022. u iznosu od 100 bodova što iznosi 200,00 eura po Tbr.8.toč.1. Tarife;
 - za zastupanje na pripremnom ročištu dana 08.11.2022. u iznosu od 50 bodova što iznosi 100,00 eura po Tbr.9. toč.2. Tarife;
 - za sastav podneska od 16.11.2023. u iznosu od 25 bodova što iznosi 50,00 eura po Tbr.8.toč.1. Tarife;
 - za sastav podneska od 22.01.2024. u iznosu od 25 bodova što iznosi 50,00 eura po Tbr.8.toč.1. Tarife;
 - za zastupanje na ročištu glavne rasprave dana 25.01.2024. u iznosu od 100 bodova što iznosi 200,00 eura po Tbr.9. toč.1. Tarife;
 - za sastav obrazloženog podneska od 01.02.2024. u iznosu od 100 bodova što iznosi 200,00 eura po Tbr.8.toč.1. Tarife;
 - za zastupanje na ročištu glavne rasprave dana 20.11.2024. u iznosu od 100 bodova što iznosi 200,00 eura po Tbr.9. toč.1. Tarife;
 - PDV na obavljene radnje od 25% u ukupnom iznosu od 300,00 eura po Tbr.46. Tarife;
 - troškove provedenog financijskog vještačenja u stvarno utrošenom iznosu od 448,38 eura jer sud ocjenjuje da je taj trošak bio potreban za vođenje postupka s obzirom da je navedenim dokaznim sredstvom tužitelj uspio dokazati visinu tužbenog zahtjeva, a koja je osporavana od strane tuženika;
 - za sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 33,18 eura po Tar.br.1.st.1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine 53/2019 i 92/2021).
71. Sukladno čl.11.st.1.toč.20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 118/2018 i 51/2023) propisano je da su od plaćanja pristojbi oslobođeni tužitelji u postupcima pokrenutim na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu

kolektivnih interesa, slijedom čega tužitelj u ovoj pravnoj stvari ne plaća sudsku pristojbu na prvostupanjsku presudu, a koje oslobođenje vrijedi od 20.05.2023. godine kada je na snagu stupio Zakon o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 51/2023).

72. Ukupno priznata visina troškova prvostupanjskog parničnog postupka tužitelju iznosi 1.981,56 eura.
73. Budući da je Rješenjem Županijskog suda u Puli – Pola, poslovni broj: GŽ-1193/2024-2, od 09. rujna 2024., naloženo prvostupanjskom sudu da odluči i o troškovima žalbenog dijela postupka, sud utvrđuje kako je tuženik izjavljenom žalbom uspio u cijelosti budući da je po izjavljenoj žalbi drugostupanjski sud odlučio da se ukida presuda Općinskog suda u Pazinu, Stalne službe u Bujama - Buie poslovni broj: P-50/2022-33 od 14. veljače 2025., i predmet vraća sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, te je sud temeljem čl.166.st.3. ZPP-a tuženiku utvrdio troškove žalbenog postupka kako slijedi:
- za sastav žalbe u iznosu od 250,00 eura po Tbr.10. toč.1. i Tbr.40.st.1. Tarife,
 - PDV od 25% na obavljene radnje u iznosu od 62,50 eura po Tbr.46 Tarife,
 - za sudsku pristojbu na žalbu u iznosu od 66,36 eura po Tar.br.3.st.1. Uredbe o Tarifama sudskih pristojbi (Narodne novine 37/2023),
- odnosno ukupno priznata visina žalbenog postupka tuženiku iznosi 378,86 eura.
74. Nakon međusobnog prijeba priznatih troškova sud utvrđuje da je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi troškove postupka u iznosu od 1.602,70 eura, slijedom čega je sud temeljem čl.154.st.2. u vezi čl.155. ZPP-a odlučio kao pod točkom II izreke ove presude.
75. Zakonska zatezna kamata na trošak parničnog postupka teče od dana donošenja prvostupanjske presude kojom je naloženo plaćanje troškova postupka sukladno članka 151.st.3. ZPP-a.
76. Visina stope zatezne kamate na trošak parničnog postupka određena je po članka 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023).
77. Sud je temeljem članka 328.st.1. ZPP-a odredio rok u trajanju od 15 dana u kojem je tuženik dužan dobrovoljno izvršiti činidbu.

U Bujama – Buie 03. srpnja 2026.

Sudac:
Sven Babić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje Županijski sud u Puli - Pola.

Dostaviti:

1. Tužitelju, putem punomoćnika,
2. Tuženiku, putem punomoćnika.

Broj zapisa: **9-3088a-31d58**

Kontrolni broj: **005ea-3a7f5-785cb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.